

Iiri Heinilä

BANDIN TARINA

Karkulaisesta
lammasvahdiksi



Kuvittanut Erika Reponen

Iiri Heinilä

BANDIN TARINA

Karkulaisesta lammasvahdiksi

Iiri Heinilä

BANDIN TARINA

Karkulaisesta lammasvahdiksi

Kirjoittaja

Iiri Heinilä

Editoija

Maarika Toivonen

Kuvitus ja kansi

Erika Reponen

Takakannen kuva

Sabine Hartner

Kustantaja

Tmi Iiri Hei

Taittaja

Paula Savolainen

© 2025 Iiri Heinilä

Kustantaja: TMI IIRI HEI, Vuorimiehenkatu 12 D 22, 00140 HELSINKI,

iiri.heinila@mybusiness.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN 978-952-69948-2-6 (kovakantinen)

ISBN 978-952-69948-3-3 (EPUB)



1. Painos

Lukijalle

Ensimmäisessä koirakirjassani VIMMAN TARINA Rescue-koirasta lemmikiksi on kerrottu koiralaumasta, joka seikkailee Romaniassa Bukarestin kaduilla. Sen viisijäsenisen lauman viimeisenä kulkee ylväs Bandidas pää pystyssä. Tässä kirjassa se kertoo oman tarinansa, joka liittyy osittain Vimman tarinaan. Yhteistä näille koirille on se, että ne itse kertovat tarinansa. Ne ovat katukoiria, joille kävi hyvin. Ne pelastettiin kadulta, huollettiin ja lähetettiin Suomeen, jossa hyvät eläinrakkaat ihmiset ottivat ne perheenjäsenikseen.

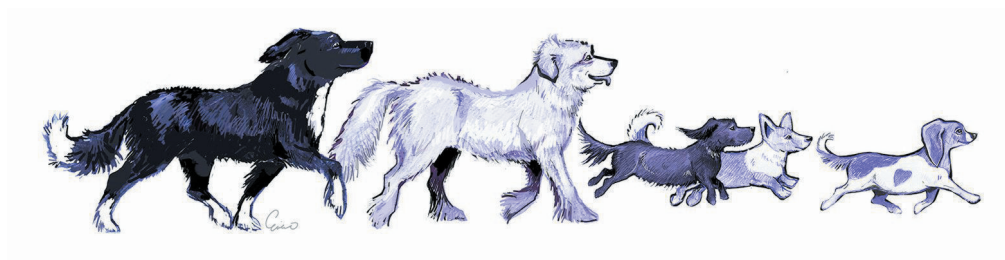
Olen kirjoittanut laumanvartijakoira Bandin tarinan kertoakseni, että jokainen elämä on arvokas. Jos lammastarhurit ottaisivat avukseen laumavartijakoiria, saisivat sudet elää rauhassa metsissään, lampaat laitumillaan, ja lammastarhurit voisivat jatkaa rauhassa elinkeinoaan.

Bandin tarina on osittain totta ja osittain keksittyä.

Iiri Heinilä

Bandin tarina

Karkulaisesta lammasvahdiksi



Bandi, Indria, Carl de Mumma, Titan ja Elena

1. Lähden vapauteen



Tunnen tunturin tuulen hivelevän kirsuani. Moni iso musta koira tuntee, sillä meitä rohkeita ja älykkäitä romanialaisia korppipaimenkoiria on täällä tarhassa kymmeniä. Laumanvartija on koirien ammatti, ja tämä Etelä-Karpaattien vuoristossa oleva koiratarha on meidän ammattikoulumme. Yhdessä olemme voimakkaiden koirien hyvin koulutettu armeija. Oma koulutukseni on jo loppusuoralla.

Tuuli tuo miellyttävän tuoksun. Mistähän se tulee? Tarhaa ympäröi aika heppoinen aita. Se on aivan liian matala. Ei se näin vahvoja koiria pidättelisi, jos haluaisimme pois. Yleensä kunnioitamme aitaa. Harva ruoan vierestä pois haluaa. Kouluttajat ovat meille kilttejä, ja niin koira vastaa, kuin sitä kohdellaan.

Mutta nyt tuo tuoksu alkaa kiinnostaa minua niin paljon, että viis välitän aidasta ja uskollisuudesta kouluttajaani kohtaan. Hyppään vauhdilla aidan yli ja kas, olen sen toisella puolella. Jalkaani sattuu, sillä se osui pahasti kaulassani roikkuvaan jujeu-kapulaan. Kapulan kanssa on hankala juosta kovaa, kun se sotkeutuu etutassuihin. Onneksi sain hypättyä aidan yli. Kivusta huolimatta lähdän etsimään tuoksun lähdettä. Tuoksu vie minua kuin pässiä narussa kohti pihasta vasemmalle viettävää polkua.

Aurinko paistaa vuorten lumipeitteisten huippujen välistä ja kuivattaa yön kosteuden ruohotuppaista, jotka suhisten huojuvat molemmilla puolilla. Polku on loiva ja sitä on helppoa jolkutella. Alamäki ikään kuin vie mennessään. Molemmin puolin kohoavat siniharmaat vuoristorinteet lähtien alhaalta Prahovan vihreästä laaksosta kohti taivaan korkeata sineä. Siellä ylhäällä näyttää olevan lunta. Ilma on kuulas. Tuoksu, jota seurasin, heikkenee ja loppuu. Taisin innoissani tulla ohi. Jarrua ja täyskäännös. On palattava takaisin ylämäkeä.

2. Retkeilijöiden mukana

Vuoren rinteeltä tuleva hyvä tuoksu alkaa voimistua. Seuraan sitä ja huomaan retkeilijäjoukon, joka paistaa lihaa kallion koloon sytyttämälläan nuotiolla. Taitaa olla kahviakin. Ihmisiä on kolme, kaksi miestä ja yksi nainen. Tukevalla miehellä on pitkä punainen parta ja pienemmällä, hoikalla, keltainen pipo. Partainen sukii partaansa. Pipopäinen kääntelee juuri lihanpalaa nuotion päällä. Siinä se on, ihanan tuoksun lähde. Kuolaan. Sinikeltaiseen tuulitakkiin pukeutunut nainen keittää kahvia tikun nokassa keikkuvalla mustalla kuparipannulla. Tuli rätisee. Nainen viheltelee. Hän huomaa minut, säpsähtää ja vaikenee. Hänen silmänsä rävähtävät pelosta suuriksi ympyröiksi ja suu avautuu.

Hän tietää, että monet villeinä vuoristossa kulkevat isot koirat ovat vaarallisen vihasia. Minun pitää saada hänet ymmärtämään, että minua ei tarvitse pelätä. Haukun lempeitä tervehdyshaukkuja. Heilutan häntääni sen merkiksi, että en ole vihainen vaan heitä lähestyvä utelias koira. Onnistun. Nainen jättää askareensa ja kävelee rauhallisesti minua vastaan. Sitten hän jää seisomaan parin metrin päähän ja alkaa puhua minulle hämmästyttävän matalalla ja pehmeällä kuin maanittelevalla äänellä. Me molemmat rauhoitumme. Uskallan tulla lähemmäksi. Kierrän hänen taakseen ja haistelen. Deodorantti on kohdallaan. Pidän hänen ominaishajustaan. Hän ei katso minua silmiin tai kumarru koskettamaan minua. Hän heittää minulle leipäpalan ja alkaa kävellä takaisin kohti leiriä. Pidän hänen tyylistään ja alan seurata häntä. Haluan saada myös lihaa.

”Hei Matti ja Tema. Katsokaahan tänne. Olemme saaneet vieraan”, sanoo nainen. ”No kas!” Matti vilkaisee koiraa, ”Eihän tässä sitten pääse eksymään, kun luoksemme tuli oikein paikallinen laumanvartijakoira. Se on varmaan karannut Prahovan koiratarhalta, jossa kasvatetaan näitä mustia

romanianvuoristokoiria lammastarhojen tarpeisiin. Otetaan se retkellemme mukaan.” Nainen, jonka kohtasin ensin, on Matin romanialainen vaimo Maria ja hän lisää huolissaan: ”Se onkin sitten kulkenut jo pitkän matkan ja on varmasti nälissään. Olen usein ajatellut, että haluaisin meillemkin koiran. Nyt sen voisi saada tästä, kun tämä on niin ihana.” ”Älähän nyt liikaa innostu. Otetaan se nyt ensin mukaan vuoristoon ja katsotaan, millainen se oikeasti on.”





BANDIN TARINA

Karkulaisesta lammasvahdiksi

Tässä kirjassa laumanvartijakoulutuksesta karannut iso musta romanianvuoristokoiria Bandi kertoo jännittävistä seikkailuistaan Etelä-Karpaatien vuoristossa, Bukarestin kaduilla, metrossa, Kiseleffin puistossa ja muualla sekä pitkästä matkastaan maitse Romanian Bukarestista Suomen Sastamalaan. Ciobănesc românesc corb eli romanianvuoristokoiria on harvinainen, arvostettu ja ikivanha romanialainen rotu, jonka ensimmäinen

edustaja Suomessa on kirjani Bandi. Rodun perusominaisuus on oman lauman suojelu. Eksyksissä oleva Bandi etsii itselleen puolustettavaa laumaa ja solmii ihmis- ja eläinsuhteita sekä jopa rakkaussuhteen ihanaan lerppukieliseen Indriaan. Kirjassa tulee ilmi, miten koirat suhtautuvat toisiinsa ja ihmisiin, ja miten ihmiset suhtautuvat koiriin. Tapahtumien kautta päästään tutustumaan Romanian ja Suomen erilaiseen koirakulttuuriin.

Laumanvartijakoirilla on tarkka tilannetaju ja korkea työmoraali. Ne asettuvat lampaiden ja susien väliin ja ajavat sudet pois laitumelta. Niiden suojeluväisto on niin vahva, että ne kokevat myös vieraat ihmiset ja näiden lemmikki-koirat uhaksi. Kirjan lampuri Lauri Laurila kertoo asioista, jotka on tiedettävä, jos aikoo hankkia laumanvartijakoiria lampaitaan suojelemaan.

”Tarina on äärettömän kiehtova, kiinnostava, yllättävä, surullinen, iloinen ja rikas sisällöltään. Erika Reposen kaunis kuvitus tekee sisällön eläväksi. Koko ydinkertomus on todella mielenkiintoinen, suorastaan uskomaton. Ja mikä loppu. Itkin ilosta. Useat ihmiset ovat adoptoineet kulkukoiria. Jokaisella niistä on oma tarinansa kerrottavana. Uskon, että tämä kirja kiinnostaa hyvin monia ihmisiä.” – Pirjo Väliaho, Rööperin luovat kirjoittajat

BoD

